Bailey String

Definice chaosu

Definice chaosu

Bailey String

Prolog

Pokud jste se do dnešního dne nenaučili rovnici pro apokalypsu a následný konec světa zvaný Ragnarok, kdy po dlouhé deratizaci vznikne něco zcela nového, tak patříte mezi šťastlivce, kteří se mohli této myšlence vyhnout. Zatímco já a moje rodina, která ve skutečnosti nikdy ani rodinou nebyla, nebo ne alespoň v pravém smyslu slova, stojíme v čele onoho nápadu. Můj nevlastní otec, známý vědec, Gerald Jordan Hellington, založil před více než dvaceti lety tajnou vládní společnost, která si říká R. G. K. Tato zkratka opět odpovídala slovu Ragnarok. Tady máme za úkol eliminovat veškeré hrozby, které by mohly zapříčinit konec světa.

Patřím mezi nejlépe trénované agenty, mám zatraceně silné magické schopnosti, talent na průšvihy a ovládám více než deset druhů bojových umění. Především jsem magnet na problémy. Kamkoliv se vydám, následují mě jak morová nákaza. Asi si říkáte proč? Nebo z jakého důvodu? Víte, je to velice prosté. Když máte prořízlou pusu, která vždy pronese svou pravdu i v ten nejméně vhodný moment, doslova plavete v sarkasmu a ironických urážkách, tak vám jdou nepřátelé po krku.

Dle slov mé sestry, která mě má až neskutečně moc ráda – jsem šílená, vtipná, divná, bezohledná a přeceňuji či podceňuji závažnost situací. Možná jsem si pár věcí upravila, ale to vůbec nevadí. Abyste byli v obraze, tohle všechno na mě křičela z koupelny, když jsem jí do šamponu na vlasy přilila trochu vteřinového lepidla. Stejně ten její

účes potřeboval zklidnit. Emily, má nevlastní sestra, má moc ovládat a manipulovat s elektřinou. Vlasy jí stojí jako vojáci v pozoru zcela permanentně. Tudíž mé gesto s lepidlem byl vlastně projev dobré vůle.

Můj otčím Gerald rád poznává moji magickou moc. Už od dětství na mě provádí testy a různé pokusy. Takže kdyby se ze mě stal potkan, nedivila bych se proč. Nemá mě moc v lásce, protože si nenechám tohle líbit. Zatímco Emily je jeho zlatíčko. Do svých čtrnácti let jsem byla zavřená v sirotčinci kousek od Los Angeles. Pak mě Gerald s jeho manželkou Dianou adoptovali. Ráda jsem ji oslovovala maminko. Byla to nejbližší rodině, co jsem měla. Jenže také chtěla, abych co nejvíce rozvíjela své schopnosti. Nechtěla, aby si mě Gerald testoval a snažil se za každou cenu poznat mě samou.

Jednou jsem si postavila hlavu, což dělám vždycky, jelikož jsem opravdu tvrdohlavý člověk, a použila jsem plnou sílu své magie proti Geraldovi. Diana se mě snažila uklidnit, ale místo toho se připletla do smrtícího výboje mé energie. Na místě byla mrtvá.

Od té doby jsem se naučila, že je lepší se na nikoho nevázat. Nedovolit, abyste měli rádi někoho, kdo vás ve výsledku zradí nebo vás opustí. Později jsem toho však začala litovat. Měla jsem ráda pouze samu sebe, nikoho jiného. Neumím se zamilovat. Má to plno výhod, ale také trápení.

O několik měsíců později, co adoptivní maminka zemřela, se stalo to, čeho se Diana nejvíce obávala. Gerald odhalil moji moc. Dozvěděl se, co jsem zač. Avšak to nezjistil přes vědu. Takhle jednoho odpoledne zabloudil do knihovny, kde na něj vybafla stará paní, která

mu doporučila knihu. Šlo o mytologii bohů a bohyň celého světa. A byla jsem na světě. Tedy na papíře.

KAPITOLA PRVNÍ – TŘIKRÁT A DOST

První letní den zaklepal na dveře. Vzbudily mě sluneční paprsky, které se odrážely od mé stolní lampičky, a svítily mi do obličeje. Vedle sebe jsem měla zavřenou knihu, kterou jsem si nestihla večer založit, jelikož jsem při čtení usnula. Což se poslední dobou stává hodně často. Máme více misí než obvykle a začíná si to vybírat svou daň.

Zrovna když se odhodlám vstát, uslyším na chodbě přicházející kroky, které míří k mému pokoji. Zapudím myšlenky na únavu, kterou stejně budu muset dnes potlačit, a začnu se soustředit, abych mohla uskutečnit kouzlo neviditelnosti.

Ozve se zaklepání. Ale když mlčím, otevřou se dveře dokořán a v nich stojí Amanda – naše služebná. Většinu mých triků má za ta léta už prohlédnutých. Když jsem dostala domácí vězení, zkoušela jsem se proměnit v myš, aby vzala nohy na ramena. Místo toho se na mě s úšklebkem podívala, nesouhlasně zamlaskala, a já věděla, že o mně ví.

„Slečno, musíte vstávat, Váš otec už začíná být nevrlý." Nedostalo se jí žádné odpovědi. Povzdechla si: „Vím o Vás. Zkoušíte zase zmizet?"

Zrušila jsem kouzlo a nerada se vyhrabala z postele.

„Má Gerald taky někdy jinou náladu? A kromě toho, už několikrát jsem ti říkala, Amando, ať mi normálně tykáš."

„Já vím, ale Vašemu otčímu se to nelíbí."

„Je snad teď tady? Nemyslím si. Něco bych o tom věděla. Takže?"

„Netrpělivě čeká u snídaně. Měla bys tam jít, Zio."

„No, konečně. Ono to není tak těžké, co?"

Rychle jsem se převlékla z pyžama do civilního oblečení, udělala veškerou ranní hygienu, a namířila si to po schodech dolů do jídelní místnosti.

Zia Amora Hellington. Pouhé jméno dokázalo otevřít ty nejméně přístupné brány. Každý se Hellingtona bál, i když jsem nechápala proč. Prezident byl schopen uvolnit své místo, jen aby se mohl posadit Gerald. Nelíbilo se mi na jednu stranu, jakou moc mělo právě tohle jméno.

„Máš dvacet minut zpoždění. Tvá sestra tady byla dokonce deset minut předem. Proč nemůžeš chodit včas jako ona? Měla by sis z ní vzít příklad."

„Příklad? Já ti nevím, zda bych chtěla mít triko naruby a každou ponožku jinou."

Usadila jsem se na židli, kterou mi podržel jeden z členů personálu. Usmála jsem se na něj a on stejným způsobem odpověděl. Na malý okamžik jsem si všimla, že se mu zarděla líčka. Jenže v tu chvíli otec praštil pěstí do stolu, až zadrnčely skleničky o sebe.

„Přestaň být drzá, Zio." Otočil se směrem ke své dceři. „Emily, zlatíčko, buď tak hodná a jdi si upravit své oblečení."

„Jistě, tatínku." Pomalu se odsunula od stolu.

„Nezapomeň mu zalézt pořádně hluboko do zadku."

„Já to na rozdíl od tebe dělat nemusím. Pokud se nepletu, ty jsi ta, kdo podpálila kuchyň na protest," rozzlobeně mě Emily sledovala.

„Taková škoda, že jsem nepodpálila tvůj pokoj."

„Je mi ukradený, co jsi zač. Nebudeš se mnou takhle jednat.“ Mezi prsty jí jiskřily záblesky elektřiny.

„Co máš se mnou za problém? No tak, pověz mi to.“ Na tváři se mi rozehrál úsměv, když jsem viděla, jak vzteky rudne.

„Já tě nenávidím. Nejsi moje sestra, a nikdy jsi nebyla. Snažila jsem se na tebe být milá, ale ty každého, kdo tě má alespoň trochu rád, otočíš proti sobě. Naděláš hromadu problémů, a my to pak musíme za tebe řešit. Naposledy si urazila anglickou královnu, tak co to bude příště? Vyzveš ruského krále na souboj?“

„Technicky vzato je Rusko federace, nemá monarchii. Takže král tam není.“

„Ty jsi vážně bohyně všeho chaosu.“

„A dost!“ rozkřikl se Gerald. „Když se neumíš chovat, tenhle týden na žádnou misi nepůjdeš. Budeš tady zavřená a pomůžeš Amandě s domácími pracemi.“

„Počkat. Cože? Dnes mi to nemůžeš udělat. Pro tuhle misi jsem dřela celý měsíc.“

„Na to jsi měla myslet dřív. Teď mě omluv, mám jednání ve své pracovně.“

„A Emily to dovolíš i potom, co mě nechala zavřenou v jedné cele se sériovým vrahem?“

„Bernard není žádný sériový vrah. Je to nejvíce uznávaný vědec holandské země. Nemohl jsem jeho spolupráci odmítnout. Chtěl jsem s ním uzavřít obchod, a ty z něho div neuděláš teroristu. Kvůli tobě je teď v psychiatrické léčebně.“

„Chtěl na mě použít elektrošoky. To jsem mu měla dovolit, aby mi usmažil mozek?“

„Zio, nebudu tohle teď řešit. Zkrátka a dobře, máš zaracha. Konec diskuze!“

„Děláš obrovskou chybu,“ pronesla jsem pohrdavě.

Než jsem stačila zareagovat, nasadil mi na ruku náramek pro potlačení magie. Bez klíče tohle nesundám. V minulosti mi to dával, abych se naučila ovládat své emoce. Není divu, že jsem teď, co se pocitů týče, vyschlá jako Sahara.

„To si skutečně myslíš?“

„Nejsem žádné zvíře, kterému bys mohl nasadit obojek.“

„Musíš se naučit chovat, teprve pak budu uvažovat o tom, že to víckrát neudělám.“

„A jak se mám naučit chovat, když mě to nikdo nenaučil? Řekl jsi mi, jak rozeznat dobro od zla. Padoucha od hrdiny. Ale nezmínil ses, že záleží na úhlu pohledu. Co když zlo je převlečené dobro? Co když padouch je jen zlomený hrdina a vypráví jeho příběh člověk, který s ním nesympatizuje? Takže vlastně záleží na tom, kdo ten příběh vypráví.“

Tato slova ho musela na chvíli vyřadit ze hry, jenže nic netrvá věčně.

„Nechám klíče Amandě. Až se uklidníš, pustí tě.“

Naštvaně jsem odpochodovala do svého pokoje. Každou misi splním na výbornou. Všímám si věcí, na které ostatní ani nepohlédnou. Nevynechám jediný krok v předem připraveném

plánu. Možná někoho čas od času naštvu, ale nakonec vše dobře dopadne. Takže kde je, sakra, ten problém?

„Zio? Mohu dál?“ Neodpověděla jsem. „Slyšela jsem tvoji hádku s otcem. Moc mě to mrzí.“

„Pojď dál, Amando.“ Sedla jsem si na postel. „Není, co by tě mělo mrzet. Byla to koneckonců jen další z nekonečna hádek.“

„Jsi výjimečná.“

„Promiň, ale nemám náladu na ironické vtipy.“

„Je to tak. Ty jsi výjimečná.“

„Neříkáš to jen proto, že jsem jediná bohyně, kterou znáš?“

„Znám pár bohů. Zase si tolik nemysli.“

„Vskutku? Které?“

„Například tvého biologického otce.“ Sklopila jsem zrak k zemi. „Už si s ním o tom mluvila?“

„Nechci s ním mluvit. Jeden lepší táta než druhý. To mám opravdu na výběr. Mám zůstat u někoho, kdo se ke mně chová jako k subjektu? Nebo u toho, kdo se ke mně chová, jako kdybych byla stále dítě? Je mi už pětadvacet, sakra.“

„Neklej, mladá dámo. Chápu, že jsi naštvaná, ale není to důvod k takové mluvě.“

„Musela jsem to zkusit,“ zamrkala jsem na ni nevinně.

„Snaží se, je to na něm vidět. Možná bys mu mohla dát alespoň šanci dokázat, že není otec na baterky.“

„Fajn, dělala jsem si z tebe srandu. Vím o tvém široko-dlouhém vědění o bozích. Jen už nechci probírat jeho.“

„Jak si přeješ.“

Vytáhla z kapsy zástěry klíč od jednorázového omezovače moci. Odemkla jej a vyhodila do koše. Všimla si malých modřin, které mi náramek způsobil. Pokaždé, když pomyslím na to, že chci použít magii, dá mi to ránu. Ne tak silnou, abych nebyla schopná provokovat ostatní, ale zároveň ne slabou, abych si mohla odcupitat po svých na Mount Everest.

„Nenávidí mě."

Pohlédla na mě zmateně.

„Gerald," upřesnila jsem.

„Rozhodně ne. Má tě rád. Akorát tím svým vlastním zvráceným způsobem."

„Amando, vždyť on Emily úplně zbožňuje. Je to jeho dcera. Já ne."

„Zio." Objala mě. „Nesmíš o tom přemýšlet takto. Máš možnost volby. Můžeš odtud kdykoliv odejít."

„A kam bych asi tak šla? Draci jdou stále po mně a nechci nikoho zabít."

„Chceš říct, že po tobě jde gang nadpřirozených mafiánů, a ty se jich bojíš?"

„To jsem neřekla. Jen nerada připravuji lidi o život." Poznala moji nechuť se o tomto tématu bavit dál.

„Co bys řekla na to, kdybychom si šly udělat k obědu tvé oblíbené cuketové špagety?"

„Zní to jako něco, co nemůžu odmítnout," usmála jsem se.

O pár hodin později se Gerald vrátil z porady. S Amandou jsme už dávno přichystaly talíře a vyčkávaly na ostatní, až přijdou k jídlu. Ještě

předtím, než odešel, informoval Amandu o hostu navíc. Nijak zvlášť jsem neřešila, kdo přijde. Vlastně mi to bylo upřímně jedno.

„Děkuji ti moc za pozvání, Gere," ozval se od vstupu hlas, který patřil nejspíš jen o pár let staršímu ročníku, než jsem já.

Šla jsem se podívat. Stála jsem na prahu kuchyně, aby mě neviděli. Nemám dokonce ani náladu poznat nového člověka, ale i přesto jsem zvědavá.

„Ba naopak, je mi ctí," odpověděl formálně. „Ach, abych nezapomněl, tohle je má dcera." Emily mu nadšeně podala ruku.

„Páni, vy budete ta slavná Zia Hellington. Nemám pravdu?" Úsměv jí spadl ze rtů.

„Ne, Williame, to je Emily," vyvedl ho Gerald z omylu.

„Aha," řekl poněkud smutně. „A je tady dnes Zia, nebo je na nějaké misi?"

„Nejsem, mám domácí vězení."

Přísahala bych, že v tu chvíli, kdy mě spatřil, otevřel pusu a dolní čelist mu málem pleskla o podlahu.

„Tak přece jen jsem se dočkal." Přihnal se až příliš zbrkle ke mně. „Je mi potěšením, Zio."

„Možná bych i řekla totéž, alespoň ze slušnosti. Jenže neznám ani Vaše jméno."

„Jmenuji se William Warlong. Jsme s tvým otcem od dnešního dne obchodní partneři. Tykejme si, pokud nevadí."

„Ani v nejmenším. V tom případě mě také těší, spoluřediteli společnosti R. G. K."

„Víš, že jsem…“ Pak si dal jedna a jedna dohromady. „Čteš mysl.“ Koutky úst mu cukly do úsměvu.

„Jinak by to nebyla žádná zábava.“

„Hodně jsem o tobě slyšel. Jsi neskutečná. Ve světě nadpřirozených jsi legenda.“

„Což se, bohužel, nedá říct o tobě. Tvá manželka tě podvedla s tvým nejlepším kamarádem. Děti máš přidělené soudem jen jednou za měsíc. Kromě toho jsi čerpal inspiraci z filmů Williamse, a rozhodl jsi se převléknout za chůvu jen pro to, abys byl delší dobu s dětmi, což moc dobře neskončilo, jelikož na tebe zavolaly policii. Osmileté děti, pro upřesnění. V současné době přebíháš z baru do baru, bílíš lokály s upíry, občas si s nimi užiješ. Prodáváš jejich krev na černém trhu a snažíš se uživit tu ženskou, kterou sis jednou přitáhl z baru domu, a porodila ti syna.“

Všichni se na mě vyjeveně dívali. „Tak co? Prošla jsem zkouškou?“ Nastalo na pár vteřin ticho.

„Jak se opovažuješ mluvit tímto stylem s tak váženým hostem?“ William ho zastavil těsně předtím, než došel až ke mně.

„Tvůj otec měl pravdu. Jsi opravdu kvítko. Mám pro tebe misi. A jsi jediná, komu se ji nebojím svěřit, Zio.“

KAPITOLA DRUHÁ – ZVÍŘE V KLECI

Překvapeně jsem zamrkala. Přistihla jsem se, jak při večeři stále zírám na toho muže, Williama Warlonga, jenž mi nabídl práci, kterou chce svěřit výhradně mně. Stále jsem si ho prohlížela a nemohla jsem přijít na to, jak takhle inteligentně vypadající chlap může přijít s takovým nápadem. Mám udělat sólo misi. Každý rozumný člověk by si dvakrát rozmyslel, než by někomu jako já dal takovou možnost. Ale on očividně nebyl při smyslech. Stejně jako já.

„Je to výborné, Amando. Dnes ses překonala," pochválil jídlo otčím.

„Máš pravdu, Geralde. Je to sen," souhlasil William.

„Ráda bych si za tenhle kulinářský zázrak přičetla body, ale komplimenty byste měli skládat jinde."

Gerald nevěděl, co má na to říct. Zato William to moc dobře věděl.

„Máš mé obrovské uznání, Zio."

„Ale tobě to nějak nejede," podotkl Gerald. „Nechutná ti to?"

„Čekám, až začne působit jed. Přece se nechci otrávit."

Na okamžik se všichni zarazili. Pak se Amanda začala smát. Nakonec se přidali i ostatní. Proč si myslí, že to je sranda? Co když jsem tam přidala jed?

„Takže, jak jsem řekl, Zio. Spoléhám na tebe a tvé schopnosti. Slyšel jsem o tobě jen samou chválu, co se špionáže týče."

„Jedna z věcí, která mi jde skvěle. Kdybys věděl, co se děje za oponou, takhle bys nemluvil."

„To se mi na tobě líbí. Jsi ohromně upřímná, ale zároveň dostaneš z lidí všechny informace. Právě proto jsem si vybral tebe."

„Tak počkat," vložila se do rozhovoru Emily. „Má domácí vězení. Jsem jedna z nejlepších agentek. Proč nechcete pověřit mě? Zvládnu to dvakrát tak rychle jako Zia a ani se u toho nezapotím."

„V první řadě, chceš do toho jít, aniž bys věděla podrobnosti. Dále je tvá moc zbytečná pro tento úkol. Upřímně řečeno, nejsi nijak zvlášť chytrá a ani dobrá v boji. Docela se divím, že jsi stále naživu." Williamova slova usadila Emily zpátky do židle.

„Co si to dovolujete, vy barbare?"

Vztekle vstala od stolu, přičemž se uhodila do kolene, ale snažila to na sobě nedat znát, a odběhla do svého pokoje. Takže ani nečekala na odpověď. Škoda, reakce druhé strany by se šikla.

„To snad nemuselo být tak přímé, Williame." Gerald vstal od stolu. „Emily, zlato, počkej…"

„Nyní když jsme sami, rád bych ti předložil veškerá fakta a informace týkající se mise." Z aktovky vylovil modré desky, které přede mě předložil. „Tohle je složka magika Liverga." Položil svůj telefon vedle dokumentů. „Videonahrávka pochází z největšího knižního antikvariátu v Los Angeles. Zabil hned několik lidí, zatímco ukradl první výtisky některých knih."

„Zvláštní jméno pro někoho, kdo se nebojí prohodit dvacet lidí oknem. Třeba hrál košíkovou, to mu nemůžeš odepřít."

„Zio, myslím to vážně. Je to celosvětově hledaný vrah a zločinec. Každým dnem sílí, a my nevíme z jakého důvodu. Nechává po sobě mrtvoly. Musíš ho zastavit."

„A co očekáváš ode mě? Máte důkazy, povoláte lovce odměn a šoupnete ho za mříže."

„Není to jen tak snadné. Vraždí lidi speciálními zbraněmi. A kromě toho mění podobu, takže nevíme, jak doopravdy vypadá."

„Fajn," povzdechla jsem si a blíže se podívala na video. „To je blbost. Magik tohle nesvede."

„Co tím chceš říct?"

„On je očividně mocnější. Už jen z pohledu soudím, že to čaroděj skutečně není."

„Tak kdo to je?"

„Já nevím. Z videa to fakt nepoznám." Pohlédla jsem mu do očí. „Emily měla pravdu. Proč tam nepošleš ji? Hravě by to zvládla. Magii má, vyzpovídá ho, vypadne a čus."

„Nepošlu ji tam ze tří důvodů."

„Poslouchám." Chvíli byl zticha, takže jsem čekala, dokud nezačne sám.

„Nevěřím jí. Navíc, ať je on cokoliv. Jsi bohyně, ty to dokážeš lépe."

„Páni, pouze proto, že mám božskou moc."

„Já vím, Zio. Mrzí mě to. Ale já tě potřebuji. Prosím. Slibuji ti, že jakmile splníš tuhle misi, nebudeš tady muset tvrdnout s Emily a svým nevlastním otcem."

„Ten třetí důvod?"

„Řekněme, že u žen má pověst záletníka. Žádná mu nemůže odolat. Získáš si jeho důvěru, zjistíš, jaké má plány, a budeš nás včas informovat."

„Jak si můžeš být tak jistý mým úspěchem? Jsem posedlá říkáním pravdy a nejde to stopnout. A když už jsme u toho záletníka, proč jsi to zmínil?"

„Jsi známá také tím, že se neumíš zamilovat. První věc, co by Emily udělala je, že by si ho chtěla vzít. To je ten třetí důvod."

„Co když se do něj zamiluji? Nebude lepší poslat sestru?"

„Oba dva víme, že se to nestane. Takže jak jsem řekl, získáš si jeho důvěru, zjistíš jeho plány a budeš mě informovat."

„Můžu o tom popřemýšlet? Potřebuji trochu času."

„Bude to stačit do zítra?" Přikývla jsem. „Tak dobře. Přijdu zítra." Rozloučil se a odešel.

Zavolala jsem směrem do kuchyně na Amandu, ale neodpověděla. Zvedla jsem se a šla se sama podívat. Nebyla tam. Využila jsem tedy situace a potichu vyklouzla ze dveří do temné noci. Dlouho jsem se jen tak bezcílně potulovala městem. Pak jsem se rozhodla vrátit přes park domů.

Ozvaly se ale hlasité zvuky, které se později ztvárnily do hlasů. Čtyři svalnatí muži, velcí jako hora, se snažili okrást ubohého stařečka. Nemohla jsem odejít a nechat ho tam. Rychle jsem se k nim přibližovala. Ti čtyři se stále plně soustředili na starce. Hned potom, co na něj přestali křičet, začali do něj tlouct, až ho nakonec dostali k zemi.

„Hej, tupouni. Proč si radši nevyberete někoho vaší velikosti?"

Ohlédli se mým směrem.

„Měla bys jít domů, křepelko. Po nocích není tady bezpečno. Mohl by ti někdo ublížit."

„Jasně, chápu. Hele, dnes jsem měla skutečně den na houby a moje cesta vede přes tento park a vy jste se mi zrovna dostali do cesty."

„Chtěli jsme ti dát šanci na útěk, ale vypadá to, že s tebou bude legrace."

„To si piš. Už se moc těším, kolik srandy si užiju, pokud toho pána nepustíte."

Nechali ho ležet a pomalým krokem vykročili ke mně.

„Ty máš ale ostrý jazyk. To se mi líbí."

„Souhlasím, Nate." Ozval se druhý silák, který měl očividně v hlavě místo mozku fotbalový míč.

Přistoupili až ke mně, kde mě světlo z pouliční lampy dobře osvítilo. Prohlédli si mě od hlavy k patě a spokojeně se usmáli.

„Moment, já tě odněkud znám. Už jsme se potkali," řekl jeden z nich.

„Nemyslím si," protestovala jsem. „Takového idiota bych si pamatovala."

„Jsi to ty. Byl vážně oříšek tě najít." Nechápavě jsem naklonila hlavu na pravou stranu.

Zatracení Draci, oni mě vážně musí neustále pronásledovat.

„Být vámi se klidím z cesty. Nemám čas na hraní."

Nate mě chytil pevně za zápěstí. Prudce jsem mu ruku hodila do páky a přitiskla mu ji k tělu, až jsem zaslechla křupnutí. Ten druhý se proti mně rozběhl, a tak jsem Nata odkopla pár metrů od sebe. Hbitě

jsem se vyhnula přicházející ráně. Znova a znova. Chtěla jsem použít magii, ale věděla jsem, že nemohu. Mohla být poblíž i čarodějka, kterou si najali. Kdybych použila svoji sílu, omezila by mě, abych ji nevyužila. A ona je to pořádná mrcha.

Dva mě chytili za paže, abych nemohla utéct. Mezitím se Nate oklepal, utřel si do rukávu krev, která mu tekla z nosu, a vydal se směrem ke mně. Ohlédla jsem se na starého pána, ale ten už tam nebyl. To mám z toho pomáhání ostatním. Sakra, to bude bolet. Ale koho víc?

„A co takhle vyjednávat? Přece jen, máte nejméně o třicet kilo svalové hmoty navíc a jste o pár centimetrů vyšší."

„Michael bude nadšený, až mu tě přivedeme. Třeba nás za to povýší, že jo, chlapi?"

„Nebo zastřelí," zamumlala jsem si pro sebe.

„Co jsi to řekla?"

„Že byste si měli zajít na ušní, protože jste hluchý jak polena."

Oznámila jsem jim a šla do sedu. První nechápali, o co se snažím. Na to jsem sebou trhla a ti dva, co mě drželi, do sebe vrazili hlavou. To byla ale podívaná, když začali skučet bolestí.

Nate se mě snažil pomocí své magie odhodit, ale na mě to nefungovalo. Začala jsem se smát.

„Proč to nejde? Nic se neděje. Chlapi, zvedejte se."

Ještě před minutou za mnou leželi ti tři natažení, kvůli záchvatu náhlé migrény, za kterou jsem rozhodně nemohla. Jenže teď byli pryč. A přísahala bych, že jsem je žádným portálem neposlala do háje.

Prudce jsem přitiskla Nata ke zdi. On jen překvapeně zamrkal, ale žádná jiná reakce se nedostavila.

„Je tady Blacková?“

„Kdo?“ zeptal se zmateně.

„Ta čarodějka, ignorante.“

„Kde jsou?“

Stále se díval směrem, kde měli být jeho kámoši. Co se, sakra, stalo? Já nic neudělala, ale dívá se jak vyoraná myš. Nehraje to, ani nelže. On to fakt neví. Je totálně mimo.

„Ach, to bude dlouhá noc.“ Dotkla jsem se rukou jeho spánku. „Je tam jen zrnění. Že mě to nepřekvapuje.“

Odstoupila jsem od něj a šla se podívat sama na místo, kde se předtím váleli členové Draků. O pár metrů dál jsem si všimla těl natažených na zemi. Super, ti pitomci se přenesli sami. Když jsem došla až k nim, zpozorovala jsem neobvykle ostrou věc, která jim trčela z hrudi.

Čepel, která byla vyrobena nejspíš z něčeho, co není z tohoto světa, je hned zabila. Něco mi uniklo? Asi dost věcí. Tohle je teprve výzva.

Zašmátrala jsem v kapse pro gumovou rukavici, abych nezanechala otisky na důkazu. Vytáhla jsem mu ji z těla a soustředila svoji moc na dýku. Nejdříve bylo zcela temno, a nemohla jsem z předmětu vyčíst vůbec nic. Až pak se mi vyjevily obrazy onoho vraha.

Kvapně jsem vystřelila zpátky k Nattovi. Byl vybledlý a působil více mrtvolně, než když mě našli.

„Je tady," zašeptal. „Pomoc mi."

„Víš, kdo je zabil?" Přikývl. „Dobře, tak se v první řadě uklidni."

„Omlouvám se. Dělal jsem jen to, co mi přikázal Michael."

„Já vím." Přečetla jsem jeho mysl. „To byli tvoji bratři?"

„Ano, říkal jsem jim, že to vyřídím sám. Jenže si nedali říct. A teď jsou mrtví."

Pomalým krokem se snažil dostat k tělům svých mrtvých bratrů. Následovala jsem ho.

„Kde je Michael, Nate?"

„Momentálně sídlíme ve starých docích, ale každý měsíc chodíme jinam. Blacková nám poskytuje ochranu."

„Takže je na vaší straně? Nevíš, kdy opustila svůj caven?"

„Co jsem slyšel, tak už delší dobu byla mimo něj. Takže asi něco kolem pěti měsíců."

„Hm, sdělil ti důvod, proč mě tak moc chce?"

„Vždyť ho znáš. Jsi pro něj nebezpečná. A jeho nebezpečí až moc přitahuje. Nechce ti ublížit."

„Chtěl mi vzít vzpomínky. To bohatě stačí k tomu, abych mu za to urvala obě nohy a nahradila je za ruce."

„To bych rád upřímně viděl." V očích se mu zaleskly slzy. „Bez svých bratrů se tam nechci vrátit. Jenže mě Michael najde a zabije mě."

„Kdo byl ten starý muž?"

„Byl z naší smečky, ale odešel. Nechtěl už pro něj zabíjet nevinné lidi."

„A tak vám dal rozkaz ho zmlátit?"

„Ne, měli jsme ho zabít. Jenže pak ses ukázala ty a…“

Ronil slzy v proudech. Otočila jsem se a ušla pár kroků dopředu. Vzala čepel do ruky a poklekla k zemi. Snažila jsem se vystopovat vlastníka.

„Tak kde jsi?“

Předmět odmítal prozradit, co skrývá. Ale nakonec jsem prolomila kouzlo, které zbraň chránilo. Dlaň zářila od použití magie, až mě začala pálit. Zaznamenala jsem za sebou pohyb. Rychle jsem vstala a připravena na útok se otočila.

KAPITOLA TŘETÍ – ILUZE PRAVDY

Použila jsem čepel pro ochranu. Ten muž, který se nade mnou tyčil o dobrých asi dvacet centimetrů, byl rychlejší a těsně předtím, než jsem ho mohla vykuchat jeho vlastní zbraní, mě chytil za zápěstí a zastavil v mém činu.

Pomocí magie jsem ho od sebe odhodila. Nate hned běžel za mnou a schovával se. Dělal si mým tělem rádoby štít, což mu bylo platné asi jako sáně v létě, když jsem byla oproti němu drobek.

„A to si říkáš kavalír?“

Mezitím se náš nepříliš milý vrah vyhrabal z polohy v leže a namířil si to směrem k nám.

„Chtěl tě odvést ke svému psychopatickému šéfovi, málem zabil dalšího týpka a ty ho ještě bráníš?“

Jeho silný britský přízvuk nešel přeslechnout. Ani v mém případě, když si potrpím především na Brity. Sklepala jsem ze sebe tuhle myšlenku a zpříma na něj pohlédla.

Proč vypadá přesně jako padouch vystřižený z té nejlepší fantasy knihy? Černé vlasy, modré oči – jo, a je to v háji. Nesnáším se za to, že se mi líbí fiktivní postavy.

„Nerada si špiním ruce. Ale za to, co tady tropíš, možná v tvém případě udělám výjimku.“

„Ale prosím tě, nezabila jsi tolik lidí, aby ses mohla prohlašovat za vraha. Nejspíš si nezabila vůbec nikoho, protože na to nemáš.“

„Počkej, to je…“

Začal Nate, jenže ten cizinec po něm hodil vrhací nůž, který se mi podařilo na poslední chvíli chytit. Otevřela jsem portál do časového meziprostoru a lehce Nata kopla, aby tam zaletěl. Takže jsem se ani tak ve výsledku nedozvěděla, kdo je ten náš neznámý.

„Ach jo, zase další čarodějka. Kolik vás vůbec ve městě je?“ odfrkl si znuděně.

„To nevím, nepočítala jsem to. Možná proto, že jí ani nejsem.“

„Jak jsi v tom případě ovládla moc mé zbraně?“

„Tvé zbraně?“ Pozorně jsem si ji prohlédla. „Dobrá práce. Můžu si ji nechat? Díky.“ Nečekala jsem na odpověď a poslala ji ke mně domů.

„Přestaň si hrát, nemám na to celou noc. Takže se zeptám naposledy, jak si ovládla moc té čepele?“

„Já si také hrát nechci. Proto přijdu hned k věci a chci vědět, co se stane, když bych ti neodpověděla, aniž by to bylo naposledy?“

„Jsi ty vůbec normální? To máš tak sebevražedné sklony?“

„Ne? Nebo alespoň mě o tom nikdo neinformoval.“

„Už chápu, o co ti jde. Ráda lidi provokuješ, díky tomu dostaneš, co chceš.“

„Vždycky dostanu, co chci. Dokonce i bez provokace.“

„Dobře tedy. S tebou to očividně nejde jinak.“ Přišel až ke mně, ale já neuhnula. „Zeptej se mě na cokoliv a ty mi odpovíš na tu otázku.“

„Mám lepší nápad. Mohu tě taky knockoutovat, následně přečíst paměť a mohu jít domů.“

Začal se smát.

„To si nemyslím, zlato. Nedostala by ses mi do mysli, ani kdybys byla nejlepší čarodějka na světě."

„Ehm, tak ještě jednou, nejsem čarodějka. A dostat se do tvé mysli by bylo lehčí, než si zavazovat boty."

„Jsi vždy tak tvrdohlavá, nebo pouze teď, protože mi nemůžeš odolat, a tak hraješ nedostupnou?"

„Co prosím? Jak málo si o mně myslíte, pane Nemagiku?"

„Ach tak, ty myslíš tohle."

V ruce vykouzlil světelný vír, který hned zmizel. Z jeho magie sálala moc, kterou jsem do teď poznala jen u sebe.

„Ty nejsi odsud, stejně jako tvé zbraně."

Tázavě nadzvedl obočí.

„Jak tohle všechno víš?"

„Nestudoval jsi dějiny magie?"

„Specializuješ se na druhy?"

„Jsem Logarles, to jsi mohl poznat z mé moci. Očividně nejsi tak zkušený ani chytrý. Jako jo, tvá magie je silná, ale stejně se máš co učit. Možná, že jsi dobrý, ale rozhodně nejsi lepší než já." Svými povýšenými slovy jsem ho dostala na vedlejší kolej.

„Jsi Logarles? Jak dlouho?"

„Asi osm let. Dokážu hned na první pohled rozeznat druhy."

„Překvapilo mě, že tvá magie na mě vůbec funguje. Jako Logarles ji dokážeš měnit podle potřeby." Zamyslel se. „Měla bys o mně něco vědět. Když něco chci, vždycky to dostanu. A ty nebudeš výjimka."

„Hah, jasně, tak něco bys měl vědět i ty o mně." Švihem jsem mu podkopla nohy a svezla se po zemi pro dýku, která mu vypadla

z krytu, který měl schovaný pod kabátem. Přemetem jsem se dostala k němu a přitiskla mu ostří ke krku. „Kdo mě štve, vždy na to doplatí."

„Pokud jsi mě chtěla políbit, stačilo říct, nemusela si mě hned kvůli tomu svalit na zem. I když si vlastně nestěžuji, je tady docela dobrý výhled."

„Vážně? Tak si ho užij, protože pokud mi neodpovíš, bude to to poslední, co uvidíš."

„Zase tak špatný konec by to nebyl."

Ošila jsem se a volnou rukou si upravila kabát. Zahleděla jsem se mu do očí a snažila se přečíst jeho mysl. Tuhle část nesnáším. Nevím, na co se mám připravit, jelikož soucítím se všemi. Tedy myslím to tak, že když čtu něčí vzpomínky, určité chvíle prožiji s nimi.

Měl pravdu, jeho mysl je skutečně silná, takže se mi zobrazilo jen něco málo. Za předpokladu, že bych měla více času, než mě ze sebe shodil a přišpendlil k zemi, zvládla bych odhalit, co se mu stalo a současně děje.

„Jak ses mi dostala do hlavy?" nezeptal se naštvaně, spíše frustrovaně.

To bych také ráda věděla, ale nejspíš mu ani nechci na to odpovědět. Místo toho jsem se jen usmála a otočila otázku na něj.

„Který nadpozemský páprda ti vyrobil ty dýky?"

Zarazil se.

Využila jsem situace, praštila jsem ho a vysvobodila se z jeho sevření. Vstala jsem a dala se k odchodu.

„Jak se jmenuješ?" Dohnal mě rychlým krokem.

„Co ti je po tom?"

„Přiznám se, že se ti nemohu dostat do mysli. Tak se ptám, abych to věděl."

„Mé jméno ti bude k ničemu, doufám, že už se neuvidíme."

„Ale no tak, zlato, máš zájem, tak nehraj opak."

„Dobrá, modroočko, nepochopil jsi mě ani na potřetí, takže ti to budu muset vysvětlit jinak."

Na pár vteřin jsem se teleportovala do svého druhého domova – inferna, popadla jsem duše Natových mrtvých bratrů a za pomoci oživovacího kouzla jsem je přivedla zpátky na zemský povrch. Nakonec jsem dostala zpátky i Nata.

Náš egoistický vrah polekaně udělal několik metrů zpátečku. Nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Jak jsi to, do pekla, udělala?"

„Přesně tak, jak si řekl. Musela jsem do pekla. Možná tohle bude dostatečná odpověď, abys mě nechal konečně na pokoji."

„Nemohu tomu uvěřit." Nate mě nadšeně objal.

„Dobrý, chápu." Snažila jsem se ho ze sebe sklepat. „Nejsem fanda objímání se."

„Stejně jsme ti zavázáni. Už se k Michaelovi nevrátíme. Kdybys cokoliv potřebovala, určitě se na mě obrať. Teď je vezmu domů. Opatruj se a moc děkuji, Zio." Na to se přenesl pryč.

„Takže Zia?"

„Dnes je vážně den blbec." Bez dalších slov jsem zmizela dřív, než stihl něco říct.

Nikdo naštěstí nezjistil, že jsem byla téměř celou noc pryč. Ráno přišel na návštěvu William. Usadili jsme se všichni ke snídani a pustili se do jídla.

Nechala jsem si od personálu nalít černý čaj. Přidala jsem do něj trochu medu a mléka. Může vzniknout závislost na čaji? Protože pokud ano, tak jsem v tom až po uši.

„Volal opět tvůj otec, Zio. Mohla bys mu alespoň dát vědět, že jsi naživu." Spustila Amanda.

„Kdybych naživu nebyla, byl by první, kdo by o tom věděl."

„Takže ty víš, kdo je tvůj pravý otec?" Zeptal se nejistě Will.

„Hned jak se u mě projevila božská moc, byl tady jak na koni."

„A už jsi přemýšlela o nabídce od Williama?" promluvil po dlouhé chvíli ticha Gerald.

„Zio, vím, že je to složitější, když ani nevíme, co je zač. Ale opravdu doufám, že budeš souhlasit."

„Je to mimozemšťan," prohodila jsem jednoduše. Ostatní mě nepochopili. „Nemyslím ufona, ale zkrátka není ze Země."

„Je jako ty?"

„Ne tak úplně. Já jsem lepší a nemám sebevražedné sklony."

Zase mě nikdo nepochopil. To se dalo čekat.

V kapse mi zavibroval telefon. Chtěla jsem se podívat na rozsvícený displej kvůli příchozímu hovoru, ale otec mě zastavil.

„Co jsem říkal o telefonech u stolu?"

„Že tam nepatří, stejně jako zvířata."

„Přesně tak."